

— Чарівність та інтриги можуть затягнути тебе дуже глибоко, Ліббі. Вони завжди минають, тому ніколи й нізачо не обирай поганця.

Після цього ми пережили сотні таких розмов, пізнаючи життя разом завдяки романтичним фільмам. Це була наша фішка. Ми брали закуски, відкидалися на подушки й засиджувалися, переглядаючи мамину колекцію фільмів з гепіендами, подібно до того, як інші люди засиджуються за паршивенькими реалітішоу.

Озираючись назад, розумію, що саме тому я чекала на ідеальний роман відтоді, як стала достатньо дорослою, щоб вимовляти слово «кохання».

Мама померла, але заповіла мені свою непохитну віру в те, що ми житимемо довго і щасливо. Моїм спадком стало усвідомлення, що кохання завжди витає в повітрі, завжди можливе й завжди варте того, щоб за нього боротися.

Містер Ідеал — не кілер, звісно, як у тому фільмі, а його гарна і надійна подоба, — чекатиме мене за наступним рогом.

Саме тому я завжди була напоготові.

Це було лише питанням часу, коли я нарешті його зустріну.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Коли тобі десять років,
неможливо знайти споріднену душу.

Невесело, еге ж?

Стильна штучка (Sweet Home Alabama)

День починався як зазвичай.

Кіт на ім'я Містер Цицьколюб лишив у моєму капці шерстяного ковтуна, я обпекла мочку вуха випрямлячем волосся, а коли відчинила двері, щоб уже йти до школи, то застукала свого заклятого ворога — сусіда, який підозріло вмостився на капоті моєї машини.

— Агов! — Я зсунула протисонцеві окуляри на ніс, зачинила за собою вхідні двері й щодуху рвонула в його бік, старанно намагаючись не подряпати гарненькі нові туфлі у квіточку, бо фактично мчала на нього. — Ану злязь із моєї машини!

Вес зістрибнув і здійняв руки в універсальній позі «я тут ні до чого», хоча крива посмішка свідчила протилежне. До того ж ми були знайомі ще з дитячого садочка, і хлопчисько ані дня у своєму житті не був безневинним.

— Що в тебе в руці?

— Нічого. — Він заклав руку, про яку я спитала, за спину. Попри те що з початкової школи він підріс, став

високим, мужнім і навіть дещо звабливим, Вес усе ще заставався тим самим зеленим хлопчачим, яке «випадково» спалило петардою трояндовий куцх моєї мами. — Ти така параноїчка.

Я стала перед ним і примружилася, вдивляючись у його лице. У Веса був один із тих зухвалих виразів хлопчачого обличчя, коли темні очі, — обрамлені густими віями завдовжки з милію (життя, як завжди, несправедливе), — виражали багато чого, навіть якщо він не говорив нічого.

Зведена брова свідчила, якою ж нікчемною він мене вважав. З багатьох наших не надто приємних зустрічей я знала: коли його очі звужуються, це означає, що він прискіпливо мене оцінює і що ми от-от почнемо з'ясовувати стосунки з приводу останньої бридоти, яку він мені заподіяв. Якщо ж його погляд був такий жвавий, як оце зараз, а в карих очах грали бісики, то я розуміла, що мені кінець. Тому що невгамовний Вес завжди перемагав.

Я тицьнула його пальцем у груди.

— Що ти зробив з моєю машиною?

— Нічого *такого*, по суті.

— Що означає «по суті»?

— Тпру. Стеж за своїм брудним ротом, Баксбаум.

Я завела очі під лоба, від чого він розплився в зловісній посмішці, перш ніж відповів:

— Було весело, і, до речі, мені подобаються твої бабські шкарбани, але я мушу поспішати.

— Весе...

Він розвернувся й пішов повз мене, ніби я нічого не сказала. Просто... пішов до свого будинку у властивій йому розслабленій, надмірно самовпевненій манері.

Підійшовши до ганку, відчинив двері й кинув мені через плече:

— Гарного дня, Ліз!

Що ж, це не на добре. Тому що він аж ніяк не міг бажати мені гарного дня на законній підставі.

Я поглянула на машину, навіть не наважуючись відчинити дверцята. Розумієте, ми з Весом Беннетом були ворогами в запеклій безкомпромісній борні за єдине вільне паркувальне місце на нашому кутку вулиці. Перемогу зазвичай здобував він, але тільки тому, що був паскудним шахраєм. Він вважав, що це кумедно — зайняти собі місце, ставлячи туди речі, які я була не в змозі пересунути: залізний стіл для пікніка, двигун від вантажівки, колеса з монстр-трака. Ну, ви зрозуміли.

Хоч його витівки й привернули увагу сусідської спільноти у фейсбуці, — мій тато саме був її учасник, — і старі базіки гнівно вистукували по клавіатурах, обговорюючи псування суспільного ландшафту, але жоден не сказав йому нічогосінько й не закликав припинити це безчинство. Хіба це справедливо?

Однак цього разу я почувалася на коні: вчора мені саянула геніальна думка зателефонувати до відповідної служби після того, як він вирішив залишити машину на паркувальному майданчику на три дні поспіль. В Омасі діє постанова про цілодобове паркування, тож наш добряга Веслі заробив собі невеличкий штраф за порушення правил.

Не стану брехати, я навіть утнула переможний танець на кухні, коли побачила, як помічник шерифа просунув цей талон під його двірник.

Я перевірила всі чотири шини, перш ніж сісти в машину й пристебнутися паском безпеки. Почувся Весів

сміх, а коли я нахилилася, щоб поглянути на нього через пасажирське скло, двері його будинку грюкнули.

Тоді й стало зрозуміло, що його так розсмішило.

Штрафний талон тепер був на *моїй* машині, приклеєний посеред лобового скла прозорим скотчем, який неможливо було розгледіти. Величезні нашарування того, що виглядало як промислова пакувальна стрічка. Вийшовши з машини, я спробувала підчепити куточок нігтем, але всі кути були щільно приклеєні. Оце так знаді!

Зрештою, відшкрябавши лобове скло лезом бритви та глибоко дихаючи для відновлення душевного спокою, я увійшла до школи під саундтрек фільму «Щоденник Бріджит Джонс», який грав у навушниках. Я дивилася цей фільм напередодні ввечері, — в тисячний раз у своєму житті, — але цього разу саундтрек ніби звертався до мене.

Марк Дарсі, який каже: «Ще й як цілуються!» — і цілується з Бріджит, звісно, був такий самий шалений, як і пекельний вогонь, але це не виглядало б так *разюче*, якби не пісня Вана Моррісона *Someone Like You*¹, що грала на фоні. О так, у мене пристрасть до саундтреків із фільмів — аж до занудства.

Ця пісня заграла, коли я проходила повз гуртожиток і пробиралася крізь натовпи студентів, які заповнювали коридори. Що мені подобалося в музиці — коли вона звучала досить гучно в хороших навушниках (а в мене вони були *найкращі*), — то це те, що вона згладжувала гострі кути цього світу. Голос Вана Моррісона робив рух проти натовпу в переповненому коридорі

¹ «Хтось схожий на тебе» (англ.). — Тут і далі прим. пер.

схожим на сцену з фільму, на відміну від роздратування, яке він насправді викликав.

Я попрямувала до вбиральні на другому поверсі, де щоранку зустрічалася з Джоселін. Моя найкраща подруга була вічною сплюхою, тож майже не було дня, коли б вона не намагалася нафарбувати очі, перш ніж пролунає дзвінок.

— Мені *так* подобається ця сукня, Ліз.

Коли ми зайшли до вбиральні, Джосс скося зиркнула на мене, підтираючи очі ватною паличкою. Вона витягла туш і почала підфарбовувати вії.

— Тобі дуже пасують квіти.

— Дякую!

Я підійшла до дзеркала й покрутилася, щоб переконатися, чи не запхалася вінтажна сукня А-силуету в спідню білизну або чи не сталося ще чогось не менш ганебного. Дві чирлідерки, окутані білою димовою завісою, курили електронні сигарети позаду нас, і я обдавала їх стриманою усмішкою.

— Ти намагаєшся одягатися, як головні герої цих твоїх фільмів, чи це збіг обставин? — запитала Джосс.

— Не кажи «твої фільми» так, ніби я залежна від порнографії або чогось подібного.

— Ти знаєш, що я маю на увазі, — сказала Джосс, розділяючи вії шпилькою.

Я чудово розуміла, що вона хотіла цим сказати. Я дивилася улюблені мамині романтичні комедії майже щовечора завдяки колекції *DVD*, яку успадкувала після її смерті. Під час перегляду я почувалася ближчою до мами: мені здавалося, що маленька частинка її була там і дивилася поруч зі мною. Можливо, тому що ми разом переглядали їх. Так. Багато. Разів.

Але Джоселін усього цього не знала. Ми вирости на одній вулиці, але стали справжніми подругами лише в десятому класі, тож, хоч їй і було відомо, що моя мама померла, коли я навчалася в п'ятому, та ми ніколи про це не говорили.

Вона завжди вважала мене схибленою на коханні, бо я була безнадійно романтична. Я ніколи цього не заперечувала.

— Слухай, а ти запитувала тата щодо пікніка для випускників? — Джосс подивилася на мене в дзеркалі, і я зрозуміла, що вона буде роздратована.

Чесно кажучи, я була здивована, що це запитання не найперше, яке вона поставила мені, коли я увійшла.

— Його не було вдома минулого вечора, а потім я пішла спати. — І це було так, але я могла б запитати Гелену, якби справді хотіла це обговорити. — Я поговорю з ним сьогодні.

— Звісно, що поговориш. — Вона закрутила туш і запхала в косметичку.

— Обов'язково поговорю. Обіцяю.

— Нетерпляче чекатиму. — Джоселін засунула косметичку в рюкзак і прихопила із собою каву. — Я більше не можу спізнюватися на літературу, інакше мене залишать після занять, а ще я сказала Кейт, що закину по дорозі жуйку до її шафки.

Я поправила сумку на плечі й мигцем глянула на своє обличчя в дзеркалі.

— Стривай, я забула про помаду.

— У нас немає часу на це.

— На те, щоб підфарбувати губи, завжди є час. — Я розстігнула бокову кишеню й дістала нову улюблену яскраво-червону помаду. На випадок (завжди є такий

шанс), якщо хлопець моєї мрії був у школі, я хотіла мати гарні губи. — Йди вже.

Вона пішла, а я тим часом нанесла помаду. «Ось тепер набагато краще». Я поклала помаду назад у сумку, наділа навушники й вийшла з убиральні, натиснувши «відтворити» і дозволивши решті саундтреку до «Бріджит Джонс» охопити мій розум.

Прийшовши на заняття з англійської літератури, я рушила в кінець кабінету й сіла за парту між Джосс і Лейні Морган, зсунувши навушники на шию.

— Що ти вписала під номером вісім? — Джоселін нашвидкуруч писала, закінчуючи домашнє завдання, поки ми розмовляли. — Я забула про читання, тому не маю жодного уявлення, чому сорочки Гетсбі змусили Дейзі плакати.

Я витягнула робочий зошит і дозволила Джосс спити відповідь, але очі перевела на Лейні. Якби хтось провів опитування, то всі на планеті одноголосно погодилися б, що дівчина була вродлива — це беззаперечний факт. У неї був такий чарівний носик, що його існування, безсумнівно, породило потребу в слові «кирпатий». Її очі були величезні, як у диснейської принцеси, а біляве волосся завжди блискуче і м'яке, наче з реклами шампуню. Шкода, що її внутрішній світ був повною протилежністю зовнішності.

Вона мені дуже не подобалася.

У перший день перебування в дитячому садку, коли в мене пішла кров з носа, вона кричала: «Фу-у-у» — і тицяла пальцем у моє обличчя, допоки весь клас не витріщився на мене з огидою. У третьому класі сказала Дейвові Еддлмену, що мій зошит сповнений любовних записок про нього. (Вона мала рацію, але *річ зовсім*